

РЕШЕНИЕ

№ 6227

гр. София, 01.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 06.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **2104** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.284-286 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража.

Образувано е по искова молба на В. Г. П., ЕГН: [ЕГН], лишен от свобода, с адрес: [населено място], Затворническо общежитие „К.“, с която е предявен иск срещу ГД „Изпълнение на наказанията с цена – 40 000 лв. В същата се твърди, че ищецът по време на изтърпяване на наказанието в Затворническо общежитие „К.“ е бил поставен в унижителни условия на живот – недостатъчна площ на обитаване, наличие на насекоми, гризачи, нехигиенични условия, недостиг на течаща вода. Обезщетението се претендира за период от 01.11.2015г. до момента на депозиране на уточняващата молба -14.04.21г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от завеждане на исковата молба.

В хода на съдебното производство ищецът се представлява от адв. Г., който моли съда да уважи изцяло исковата претенция. Претендира присъждане на адвокатско възнаграждение на основание чл.38 от ЗАдв.

В писмен отговор ответната страна излага доводи за неоснователност и недоказаност на претенцията. Твърди, че от исковата молба не се установява неизпълнение на задължение, вменено със закона на ответника, с което да е нарушен чл. 3 от ЗИНСЗС.

Заявява се, че липсват елементи на фактическия състав - дали са налице претърпени вреди и налице ли е причинна връзка. Излага се твърдение, че неимуществените вреди не се предполагат, а подлежат на доказване на общо основание, като в конкретния случай липсват доказателства за наличие на нарушено психично или физическо здраве, което да е пряка и непосредствена последица от действие или бездействие на ответника. Не се установява причината за твърдените от ищеца негативни изживявания да е свързана с действия или бездействия от страна на администрацията. Относно хигиената в Затворническо общежитие „К.“, се посочва, че съгласно чл. 21, ал. 2 и чл. 22, ал. 2 от ППЗИНС, лишените от свобода лица са длъжни да поддържат и почистват сами по график, изготвен и утвърден от инспектора социални дейности. В заключение се твърди, че не са налице предпоставките от фактическия състав на отговорността по чл. 203, ал. 1 от АПК във вр. с чл. 284, ал. 1 от ЗИНС, поради което искът е неоснователен и недоказан. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 78, ал. 8 ГПК.

Участващият по делото прокурор от СГП дава заключение, че исквата претенция е неоснователна.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и приетите по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От представената по делото докладни записки, изготвени от домакин и от ИСДВР / л.50 и 52/ се установява, че П. е постъпил в ЗОЗТ „К.“ на 10.11.2015 г.

На 13.11.2015 г е разпределен в 8 гр. 2 спално помещение където е пребивавал до м.август 2017 г. В групата, където е бил настанен лишения от свобода П., е извършен основен ремонт на мокрите помещения от външна фирма съгл.Договор №13263/17.12.15 г. на ГД „ИН“ и освежителен ремонт на спалните помещения от заетите в комунално - битовата сфера „строители“ при затворническото общежитие. На сградата е направена външна изолация и е сменена дограмата, съгл.Договор № 13264/17.12.2015 г. Спалното помещение на В. П. е с площ от 40 кв. м. + 9 кв.м. мокро помещение, в стаята има два бр. прозорци с размер 140см/175см и са отваряеми. Отоплението се извършва чрез печки на твърдо гориво/дърва и въглища/, което се раздава всекидневно. Твърдите горива се доставят чрез обществена поръчка.

За периода от м.август 2017 г.до м.юни 2018 г. е работил като строител по щата на ЗОЗТ „К.“ и бил настанен в спално помещение до 8 гр. от 8кв.м жилищна площ + 1 кв.м. мокро помещение, с един прозорец с размери 140см/175 см- отваряем, отоплението е с ел.печка, с още един лишен от свобода.

От м.юли 2018 г до 20.03.2020 г ищецът е работил извън охраняемата зона на общежитието и е бил настаняван в две спални помещения. Едното, /което е използвал само той/ е с площ 8 кв.м и отделен санитарен възел и се отоплява с ел.печка, другото /използвано от 4 лиш.от свобода/, е с площ 22 кв.м и отделен санитарен възел, отоплението е с ел.печка. При престоя си на външните обекти, П., е ползвал

денонощно топла и студена вода.

За времето от 20.03.20г до 30.10.същата година ищецът е пребивавал в З."К."

На 30.10.2020 г. е преведен от З."К." в ЗО К. и на 03.11.2020 г е настанен в 5 гр.,2 спално помещение. Козметичен ремонт в групата е извършен през м.юни 2020 г. / видно от приложените протоколи за извършени ремонтни дейности/. Спалното помещение е със квадратура от 32 кв.м жилищна площ и 10 кв.м мокро помещение има и два прозореца с размери 145см/160см и са отваряеми, в стаята са били настанени 8 лишени от свобода.

От цитираните докладни записки и приложените графици за подаване на вода се установява, че студената вода в общежитието до средата на 2020г., се подава по график. След направен частичен ремонт на водопроводната мрежа студена вода в общежитието има от 06,00ч.до 24,00ч. От 24,00ч до 06,00ч водата се спира, за да се напълни наличния резервоар, тъй като при построяването на общежитието централният водопровод свършва на около 500 м от него и за целта е построена помпена станция, която подава вода в построен резервоар, намиращ се в северната част зад охраняемата зона. Топлата вода се подава по график.

Дератизация и дезинсекция на спалните помещения на лишените от свобода , на складовете и на кухненските блокове се извършва регулярно, съобразно сключени договори с [фирма], „Инсекта”, ДДД-1 и „Фаворит”. В тази връзка съдът съобрази приложените протоколи за извършени ДДД обработки - 15 бр.

По делото са изслушани показанията на свидетелите Х. К. и Б. Босилков.

Свидетелят К. твърди, че изтърпява наказанието си в ЗО К. от 2018г. Заявява общо, че битовите условия там са тежки, определя ги като нечовешки. Сочи, че помещенията били пренаселени, имало дървеници, хлебарки, плъхове. Твърди, че ползват студена и топла вода по график, който е крайно недостатъчен , за да успеят всички да се изкъпят и измият. Споделя, че ищецът многократно се е оплаквал от условията .

Свидетелят Босилков твърди, че е в ЗО К. от м. ноември 2020г. Потвърждава посочено от свидетеля К. относно пренаселеността на килиите, недостига на вода, както и наличието на инсектициди и гризачи.

Показанията на посочените двама свидетели кореспондират помежду си досежно недостига на питейна вода и обстоятелството, че в стаите има дървеници и хлебарки,

поради което съдът ги цени с доверие.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Исковете за присъждане на обезщетение са предявени от процесуално легитимирано лице, което твърди, че в процесните периоди е претърпял неимуществени вреди в резултат на незаконосъобразно бездействие на длъжностни лица от администрацията на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията".

Искът е предявен срещу надлежен ответник по чл.205 АПК вр. с чл.285, ал.1 от ЗИНЗС – Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" – юридическо лице, осъществяващо прякото ръководство и контрол върху дейността на арестите и местата за лишаване от свобода, с териториални служби, каквито са затворите.

Материално-правната уредба на твърдяното право се съдържа в чл.1, ал.1 ЗОДОВ, а след измененията на ЗИНЗС (ДВ бр. 13/2017 г., в сила от 07.02.2017 г.) - в чл.284, ал.1, който предвижда, че държавата отговаря за вредите, причинени на лишени от свобода и задържани под стража от специализираните органи по изпълнение на наказанията в резултат на нарушения на чл.3. Разпоредбата на чл.3 поставя изисквания към условията, при които се поставят осъдените лица и задържаните под стража.

Основателността на предявените искиве предполага установяване наличие на следните материално-правни предпоставки: 1) акт, действие и/или бездействие на специализираните органи по изпълнение на наказанията, с които се нарушава чл.3 от ЗИНЗС; 2) настъпила неимуществена вреда в правната сфера на ищеца в резултат на нарушението; 3) неимуществената вреда се предполага до доказване на противното по силата на оборимата презумпция, въведена с чл.284, ал.5 от ЗИНЗС.

В чл.3, ал.1 ЗИНЗС се съдържа забрана осъдените и задържаните под стража да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко, нечовешко или унижително отношение. Според втората алинея за нарушение на ал.1 се смята и поставянето в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода, изразяващи се в липса на достатъчна жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност.

Изброяването е неизчерпателно.

Отговорността на държавата за причинените вреди по чл.284, ал.1 от ЗИНЗС е обективна и освобождава ищеца от тежестта да доказва вина на конкретно длъжностно лице. Обективният неин характер означава още, че държавата отговаря за вредите, причинени от нейните органи или длъжностни лица при изпълнение на административната дейност, които са последица от незаконосъобразните им актове,

действия или бездействия , без значение дали са виновно причинени.

Предмет на разглежданата искова претенция е обезщетяване на претърпени от В. П. неимуществени вреди – нарушено лично достойнство, неудобства, стрес, унижение като последица от проявите форми на нарушения на чл.3 от ЗИНЗС вр. с чл.3 КЗПЧОС: унижителни и нечовешки санитарно- битови условия; наличие на вредители –дървеници, непредприемане на ефективни мерки за дезинфекция и дезинсекция, отсъствие на възможност за спазване на добра лична хигиена, поради недостиг на вода.

В чл.3 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи е прокламирано, че никой не може да бъде подлаган на мъчение, на жестоко, безчовечно или унижаващо отношение. По отношение на лицата, изтърпяващи наказание за извършени углавни престъпления , във вътрешното законодателство на страната това основно право е регламентирано с нормата на чл.3, ал.1 от ЗИНЗС, предвиждаща че осъдените не могат да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко или нечовешко отношение. На това право на лишените от свобода съответства насрещното административно задължение, при изпълнение на наказанията да бъдат осигурени условия , обезпечавачи поддържането на физическото и психическото здраве и зачитане на правата и достойнството им (чл.2, т.3 от ЗИНЗС). „Нечовешкото“ или „унижаващо“ отношение предполага страдание или унижение, достигащи отвъд неизбежния елемент на страдание и унижение, свързан с дадена форма на легитимно третиране или наказание. Мерките за лишаване от свобода, според ЕСПЧ, могат често да съдържат такъв елемент, като държавата трябва да осигури на лишеното от свобода лице условия, които са съвместими с уважението към човешкото достойнство, така че начинът и методът на изпълнение на мярката да не го подлагат на стрес и трудности с интензивност, която надминава неизбежното ниво на страданието, свързано със задържането.

Както бе посочено по-горе, от представената по делото докладни записки, / л.50 и 52/ се установява, че П. е постъпил в ЗОЗТ „К.“ на 10.11.2015 г. За времето от 20.03.20г до 30.10.същата година ищецът е пребивавал в З.”К.”. На 30.10.2020 г. е преведен от З.”К.” в ЗО К., където се е намирал и до момента на завеждане на исковата молба.

Пренаселеност на помещенията:

Видно от цитираните докладни записки, за времето от 10.11.2015г. до настоящия момент , с изключение на престоя си в З.”К.”, ищецът е бил настаняван последователно в спални помещения в осма и пета група. От страна на ответника са посочени конкретни данни относно площта на спалните помещения и тяхната населеност, които не очертават недостиг на жилищна площ, съобразно стандарта, установен в чл.43, ал.4 ЗИНЗ. В тази връзка съдът съобрази и ,че показанията на свидетелите по този въпрос са твърде общи и не съдържат конкретика досежно настаняването на ищеца/ период, помещение, площ, населеност/. Освен това, взе предвид и това, че и двамата нямат наблюдения за целия исков период /Свидетелят К. е от 2018г., а свидетелят Босилков от ноември 2020г. в затворническото общежитие

При тези обстоятелства, съдът приема за недоказано бездействието на служителите на ответника да осигурят на ищеца минималната жилищна площ от 4 кв. метра за исковия период, в който ищецът е бил настанен в ЗО „К.“.

Недостатъчно обезпаразитяване/наличие на дървеници, хлебарки, плъхове/:

Установи се, че въпреки провежданите от администрацията дейности за дезинфекция, дезинсекция и дератизация, същите не са били достатъчно ефективни и ефикасни, с оглед установеното от свидетелите К. и Босилков, че проблемът с дървениците, хлебарките и гризачите е постоянен, както и че П. е споделял оплакванията си от това, макар да не се твърди ухапвания, респ. – търсене на лечение за това.

Ответникът не отрича и не ангажира доказателства, опровергаващи твърдението за наличие на дървеници в спалните помещения, в които е бил настаняван П.. Наличието на предприети действия за обезпаразитяване не обуславя извод за изпълнение на задълженията на затворническата администрация при липса на резултат от така извършваните дейности по дезинфекция, дезинсекция и дератизация.

Поради това съдът намира за неизпълнено от ответника изискването за хуманно и неунизително отношение, обективизирано в ненадлежно осигуряване изискванията за благоприятни санитарно- битови условия в насока недостатъчно обезпаразитяване.

Колкото до твърденията за недостиг на студена и топла вода, съдът намира за следното:

Липсата на вода за елементарни нужди винаги води до накърняване на човешкото достойнството. Невъзможността да се поддържа лична хигиена в условията на ограниченията, наложени от режима на изтърпяване на наказанието, в среда, в която живеят и други лица със същата лоша хигиена, винаги е съпътствано с чувство на непълноценност, гняв, незащитеност, тревожност и за това не са необходими нарочни доказателства. Безспорно е, че безусловно задължение на администрацията на затворите е да осигурят на лишените от свобода и изтърпяващите мярка за неотклонение "задържане под стража" постоянен достъп до санитарен възел и течаща вода, като в затворите ползването на санитарен възел и течаща вода следва да се осъществява в спалните помещения. Безспорно доказано е също така, че в цитирания период, нормалният приток на вода за пиене и хигиенни нужди е бил нарушен и лишените от свобода не са имали "постоянен" достъп до течаща вода. За това свидетелства и разпитаният по делото свидетел. Възраженията в писмения отговор на ГДИН са неоснователни. На първо място, графикът за пускането на студена и топла вода в ЗО „К.", приложен по делото, като частен документ не обвързва съда и следва да се цени с оглед останалите относими доказателства. В тази връзка, съдът съобрази показанията на свидетелите К. и Босилков и констатациите при извършената проверка от екип на Националния преантивен механизъм, които безпротиворечиво сочат, че достъп до топла вода има по два часа в денонощието, при изключително слаб дебит. От страна на ГДИН не са се

справили с доказателствената тежест и не са оборили, с допустимите по ГПК и АПК доказателства и доказателствени средства, твърденията на лишения от свобода за неосигуряване на вода. (В този см. Р.. №89/06.01.2020г. по адм. дело №2921/2018 г. на ВАС). Следва да се има предвид, че достъп до вода за 2-3 часа дневно или през нощта е крайно незадоволително, с оглед необходимостта от поддържане на добра лична и обща хигиена в местата за изтърпяване на наложеното наказание. Изброените обстоятелства могат да породят обоснован извод, че не са налице условия за добри хигиенни условия, поддържане на чистота на тялото, в помещението или в облеклото. Посочените неприемливи битови условия, дължащи се на бездействието на администрацията на ответника да осигури постоянен достъп на лишените от свобода до топла и студена течаща вода, обуславят основателността на иска в тази част. Липсата на вода е от естество да причини на ищеца физическия и психически дискомфорт, описан в исковата молба, който е в пряка причинно-следствена връзка с бездействието на администрацията да осигури нормални битови условия за изтърпяване на наказанието. Налице е нарушение както на изискванията на чл.3, ал.2 ЗИНЗС, така и на тези на чл.3 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (КЗПЧОС).

В хода на съдебното дирене се установи, че до м. юли 2017г. медицинската грижа по отношение на лишените от свобода е осъществявана чрез периодично посещение на лекар. След това в ЗО К. има назначен щатен ординатор и дентален лекар . В хода на съдебното дирене не са ангажирани доказателства за влошаване здравето на ищеца, в резултата на бездействие на ответника да осигури адекватно лечение. Подобни твърдения не се и навеждат в исковата молба.

Ето защо, съдът приема, че в тази насока администрацията на ответника не е допуснала нарушение на изискванията на чл.3, ал.2 ЗИНЗС, и на чл.3 от КЗПЧОС.

С оглед гореизложеното, съдът приема че искът за заплащане на обезщетение за претърпени вреди по време на изтърпяване на наложено наказание „лишаване от свобода“ в ЗО К. е неоснователен и недоказан за периодите от 01.11 .2015г. до 09.11.2015г. и от 20.03.2020г до 29.10.2020г., тъй като през този период ищецът П. не се е намирал в ЗО К..

За останалия период - от 10.11.2015г. до 19.03.2020г . и от 30.10.2020г. до датата на завеждане на исковата молба -02.03.2021г. ищецът е претърпял неимуществени вреди, които са следствие от нарушаване на общата забрана на нечовешко и унизително отношение. Несъмнено описаните недостатъчното обезпаразитяване на спалните помещения, довело до постоянно наличие на дървеници,хлебарки, плъхове, както и системния недостиг на питейна вода причиняват емоционален стрес , безпокойство, чувство на унижение и кореспондират на понятието „нечовешко“ и „унизително“ отношение, като превишават целите на изтърпяване на наказанието. Налице е причинна връзка между бездействието и

неимуществените вреди. Според съда поставянето на ищеца в неблагоприятни условия само по себе си представлява третиране, способно да породи у него емоционално и морално страдание, стрес и безпокойство.

При наличие на нарушение на някоя от посочените в чл.3 от ЗИНЗС хипотези, настъпването на неимуществени вреди се предполага до доказване на противното (чл. 284, ал.5 от ЗИНЗС).

Размерът на дължимото обезщетение за претърпените неимуществени вреди следва да бъде определен в съответствие с чл.52 ЗЗД. Спазването на принципа на справедливостта като критерий за определяне паричния еквивалент на моралните вреди изисква размерът на обезщетението да бъде определен от съда с оглед на всички установени по делото факти и обстоятелства, касаещи начина, по който незаконосъобразната административна дейност се е отразила на увреденото лице и при отчитане икономическия стандарт в страната към момента на увреждането. Следва да бъде съобразено и пилотното Решение на ЕСПЧ от 27.01.2015г. по делото "Н. и други срещу България", съгласно което паричната компенсация като форма на обезщетение за претърпени неимуществени вреди, не трябва да бъде в неразумен размер в сравнение с присъжданията за справедливо обезщетение, определени от ЕСПЧ по силата на чл. 41 от Конвенцията в подобни случаи, като насока в това отношение могат да служат принципите, изложени от ЕСПЧ в пилотното решение, а именно фундаменталния характер на правото на всяко лице да не бъде подлагано на нечовешко или унижително отношение, от една страна, а от друга времето, през което лишеният от свобода е бил поставен в условия на нечовешко и унижително отношение по смисъла на чл. 3 от ЕКПЧОС, като най- важния фактор за оценка на претърпените вреди.

В случая , като се отчетат обстоятелствата, съставляващи проявления на нарушението на чл.3, ал.1 във вр. с ал.2 ЗИНЗС –лоши битови условия, проявени в наличието на инсектициди и гризачи, системния недостиг на вода ; период на исковата претенция (времето, през което ищецът е бил поставен в условия, унижаващи човешкото достойнство); предвид характера и невисокия интензитет на породените страдания и негативни преживявания, без конкретно увреждане на здравето (физическо или психическо) от установените нарушения на чл. 3, ал. 1 вр. ал. 2 ЗИНЗС и при прилагането на чл.284, ал.2 ЗИНЗС, при липса на възражение за изтекла погасителна давност, съдът приема, че искът следва да бъде уважен за периода от 10.11.2015г. до 19.03.2020г . и от 30.10.2020г. до датата на завеждане на исковата молба -02.03.2021г. На ищеца следва да се определи обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 2500 лв., заедно със законната лихва, считано от датата на предявяване на иска - 02.03.2021г., до окончателното изплащане на присъденото обезщетение. В останалата част- за сумата над 2500 лв. до размера на претендираните 40 000 лв. и за периода от 01.11 .2015г. до 09.11.2015г. и от 20.03.2020г до 29.10.2020г., искът е неоснователен и недоказан, поради което следва да се отхвърли. Съдът

съобрази размера на дължимото обезщетение и с установената съдебна практика по сходни дела на АССГ / Р2451/19г; Р2475/19г; Р204/20; Р1063/19г Р357/21г /, както и на ВАС Р 689/20 г. по адм. д. 2442/2018г./ . Предвид недопустимостта на разглеждане на претенция за обезщетение за вреди, настъпили след завеждане на иска, в тази и част – от 02.03.2021г. до дата на постъпване уточнителната молба-14.04.2021г. / до когато се претендира обезщетение/, исковата молба следва да се остави без разглеждане.

При този изход от производството и съобразно разпоредбата на чл.286, ал.3 от ЗИНЗС, ищецът поначало има право на присъждане на сторените по делото разноски, съразмерно с уважената част от иска.

Ищецът претендира разноски за адвокатско възнаграждение, което да бъде присъдено съобразно с чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата.

От приложения договор за правна защита и съдействие не се установява уговорка между страните за осъществяване на безплатно процесуално представителство по делото, при която и да е от хипотезите, предвидени в чл.38, ал.1 от ЗА -1. лица, които имат право на издръжка; 2. материално затруднени лица; 3. роднини, близки или на друг юрист. Не са и ангажирани доказателства в тази насока.

Ето защо, съдът намира ,че следва да остави искането за присъждане на разноски на основание чл..38, ал.2 от Закона за адвокатурата на адв. Г. без уважение.

Искането на ответника за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение е неоснователно. Производството по делото е водено по специалния по чл. 284 от ЗИНЗС ред. В разпоредбата на чл. 286, ал. 2 от ЗИНЗС не е предвидено заплащане на юрисконсултско възнаграждение. Разпоредбите на чл. 286, ал. 2 и ал. 3 от ЗИНЗС, тълкувани в тяхната взаимовръзка, се явяват специални по отношение на общите разпоредби на чл. 78, ал. 8 ГПК , във връзка с чл. 144 АПК и чл. 143 АПК .

Липсата на изрична уредба в ЗИНЗС, която да предвижда отговорност на ищеца за заплащане на юрисконсултско възнаграждение на ответника при пълно или частично отхвърляне на иска/исковете му, означава, че такова не се дължи. В този смисъл е напр. Решение № 475 от 13.01.2020 г. на ВАС по адм. д. № 3502/2019 г.

Воден от горното Административен съд София – град, I- во отделение, 18 състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ предявения иск от В. Г. П., ЕГН: [ЕГН], лишен от свобода, с адрес: [населено място], Затворническо общежитие „К., Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди за периода от датата на предявяване на исковата молба - 02.03.2021г. до датата на постъпване уточнителната молба-14.04.2021г., като недопустим.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ да заплати В. Г. П., ЕГН: [ЕГН], лишен от свобода, с адрес: [населено място], Затворническо общежитие „К., обезщетение за неимуществени вреди в размер на 2500 /две хиляди и петстотин / лева за периода от 10.11.2015г. до 19.03.2020г . и от 30.10.2020г. до датата на завеждане на исковата молба -02.03.2021г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба -02.03.2021г., до окончателното заплащане на главницата, като ОТХВЪРЛЯ предявения иск в частта за сумата над 2500 лв. до размера на претендираните 40000 лв. и за периода от 01.11 .2015г. до 09.11.2015г. и от 20.03.2020г до 29.10.2020г., като неоснователен и недоказан.

Решението може да бъде обжалвано пред тричленен състав на Административен съд София - град в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи.

СЪДИЯ: